

55. Gud se vår Drottning's dyra Person an, Med nådens allseende öga: Från all olycks fara henne förskon, Wälsignelsen gif af det höga, Och låt henne så trohet af mången.

56. Vår Kron-Prins jag icke förgåta må, Gud honom så nådigt bewara: Att allt ondt må wila honom ifrån, Gud fräls honom utur all fara! Så finner han trohet hos mången.

57. Gud gifwe vår Arf-Kurske och Höga Gemål, Att i Guds beskydd bo och blifwa; Gud gif dem wälsignelsen år ifrån år, Gud allt ondt långt från dem bortdrifwa, Att de finna trohet hos mången.

58. Vår unga Arf-Kurske, Printseka också; Gud wackta dem från syndsens snara; Att de i wälsignat stånd, wäl lefwa må; Gud dem nådeligen bewara! Gud gifwe dem trohet hos mången.

59. Gud styrre vårt Kongliga swea Riks Råd, Som högmåla n'igt har i händer: Endragt och fredsambet, genom Guds Råd, Samt trohet för Kung och för ständer, För trohet wälsignar Gud mångom.

60. Gud gifwe at högre och ringare stånd, Med rolig het kund' sammanlefwa; I broderlig kärlek, förutan allt tvång; Och Enighet fast eftersträfw, Att trohet må winnas hos mångom.

61. Gud låte också all den menige man, Sin skyldighet icke fördölja, Att wisa sin lydna för Kung, och de stånd, Som man bör med wördsambet följa, Att trohet må finnas hos mångom.

62. Gud låte också både gammal och ung, Gud frukta, och Konungen ära, Och älska hwarannan med hjerta och mun, Samt hafwa hwarannan rätt föra, Att trohet må mötas hos mången.

63. Gud låte oss alla så lefwa förnögd, Med Christelig kärlek tillsamman; Att wi uti Himlen, med glädje och frögd Bland Helgon, så mötas med gamman, Där trohet blir glädje för mångom.

Sanfärdig och Historisk
Berättelse,
Uti en ganska öm

W i s a,

Huru som Konung Birger, är efter Christen bård 1317, uti Nyköpings Stad, med den falska Herr Johan Brunkes Råd och list, låto tvenne sina bröder, Hertig Eric och Hertig Waldemar, uti fångelse swälta ihjäl, hwarföre han sedan med Drottning, måste rhinna til Dannemark, hans äldsta Son blef halsbuggen, och Brunke steglader på Brunkeberg i Stockholm, Som i wisan vidare förmåles.

Kung Birger han war en Herre
så bård 2c.

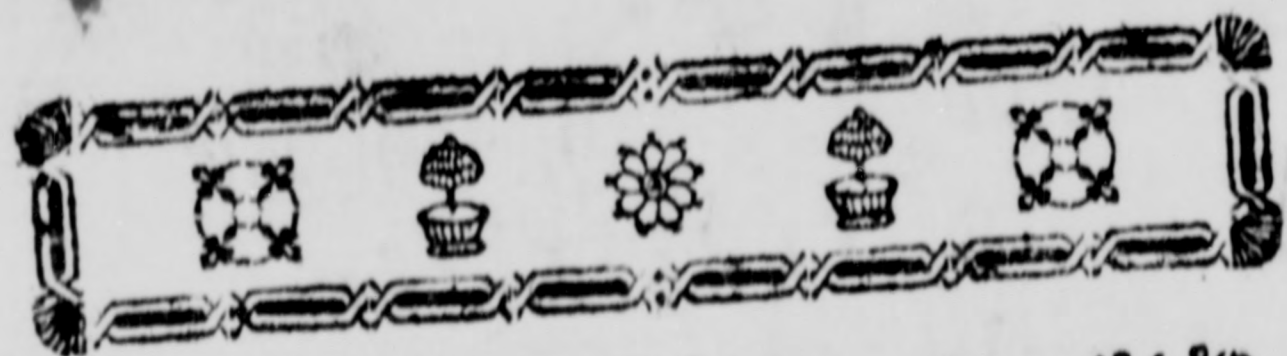
Jung. som: Himmelriket liknas wid tio Jungfr.

Til Trycket ingifwen af

Eric L. Sahlberg.

Medad Gardes, Soldat

Exemplaret kostar 6 runsk.
Trykt MDCLXXXV.

Aung Birger Han war en Herre så bård,
Uti de förra års tider, Hela Sveriges
Rike han hade i wåld; Hans wåld så
måste de lyda, Men trohet bekyddar så mången.

2. Han hade en Syster både sager och fin,
Hon war får hållen af alla, Hon war både
tucktig och wänlig i sin, Fröken Ingebor de hens
ne kalla, Men trohet hon älskas af mången.

3. Konung Eric Rønneved utaf Dannemark, En
Herre i Höghet och wårde, Han fick til de
Fröken en kärlek så stark, Med åran han her
ne begårde; En troheten älskas af mången.

4. Hans Syster war dygdig, och däjlig för
han, At många dess skönhet berömde, Fröken
Sophia, så war Hennes namn, Til henne Kung
Birger bud sände; En troheten sågnar så mången.

5. Han tog sig den Danska Prinsessan til wån,
Hon Drottning i Swer'ge månd blifwa, Gaf
Konungen i Danmark sin syster igen, Til Drott
ning, at med sammanleswa, En trohet ic.

6. Drottning Ingeborg hade de bröderna tre,
Den äldste han Kung månde wara, Men twenne
af dem deras lif låto de, Igenom förrådares snä
ra, Men otro förräder så mången.

7. De Herrar de wille til Swerige rida, De
woro i hogen så glade; Fru Ingeborg bad dem
hemma bida, I wet ej af nöd eller skada, En
troheten warnar så mången.

8. Fru Ingeborg ständar uti Helsingborgs port,
Hon bad dem med wänliga ord, Mina ädela
Bröder

Bröder i riden ej bort, En det går mig swår
lig emot, Men trohet förmanar så mången.

9. Då sade de bägge bröder tillika, Och swara
wi det gjöra kunde, Men wi länges til wårt
fädernes Rike, Så dagar, som timar och stunder,
Men troheten trygaar så mången.

10. Wi hafwe så länge hos eder nu warit,
Och lefwar i lust med godt nöje, Hos eder wi
mycket godt fått och ärsarit, Wår resa wi in
tet fördröja, Men troheten trygger så mången.

11. I töfwen och biden i dagarna fem, Jag
beder i willen mig lyda, Medan jag förtäljer
er min starka dröm, Mig undrar hwad han månd
betnda, Men trohet bekyddar så mången.

12. Jag drömde edra kappor de woro af bly,
Til tyngden de woro nog dryga, Mine ädele brö
der woren där uti, Er sielswom til oro och qwis
da, Men trohet åtwarnar så mången.

13. Och de woro spånde omkring eder hals,
De wore både tunge och trånge, Så wist betyder det
eder stor falsk, Gud löse Ehr af sorg och wände!
Men trohet åtwarnar så mången.

14. De Herrar lydde intet Fru Ingeborgs
råd, De låto sin resa anlända, De redo til Swe
rige uppå samma dag, Trodde dem ingen mot
gång skull hända, Men otro beswiker så mången.

15. Och de redo sig så långt uppå land, De
kommo på den hwita sand, Där mötte dem Brunc
ke den otrogna man, Sdra ord kunde han wäl för
ra fram, Men otro beswiker så mången.

16. I waren wälkomne i bröder både, Som
nu til wår sågnad wil komma, I skolen så drie
ka Jul med wår nåde, Wår ynest skal blifwa En
fromma, Men otro bedrager så mången.

17. De Herrar wiste intet utaf någon sorg,
De

De reds til Nyköpings stad; Och när de kommo
sig när intill torg, Där mötte dem det falska Råd.
Men otro beswiker så mången.

18. I waren wälkomne i bröder så fjåra,
Lägg brönjorna uti vår by, Så kunnen i gå med
lust och dra, På Slottet i Hofkläder ny, Men
otrohet swiker så mången.

19. De Herrar de gingo på Slottet då fram,
Och stälte sig för breda bord, Men Kungen stod
upp och han sågnade dem, Så wäl han fram-
förde sin ord, Men otro förräder så mången.

20. I waren wälkomne mine bröder båda,
Jag wil Er tillfråga med dran, Mån jag icke
ensam för landet skal råda, Som Spiran och Kro-
nan månd båda, Men otro förräder så mången.

21. De bröder tillsammans med enighet swara,
De wille de ord intet höra; Vår fåra broder
må han wäl wara, Men ej ensam i landet
regera, Men otro förräder så mången.

22. De Bröder de woro så glade till mor. De
åto och drucko de stunder, och Bruncke han
gaf dem mång wänliga ord, Med list, otro och
falska sunder, Men otro bedrager så mången.

23. Mine gode Herrar; han til dem sade
Swad tänker i nu wilja göra, Willen I hålla
er lustig och glade, At dricka, och dansen at röra,
Men otro inbillar så mången.

24. De dantsade ut, och de dantsade in, De
blefwo helt glade till mode; Och Bruncke han
skänkte dem klaraste win, Om falskhet de honom
ej trodde, Men otrohet swiker så mången.

25. De Herrar de stodo på gälfwet och qwad,
Sin frihet de mente så njuta, Men Kungen och
Bruncke de gingo til råd, Huru de sin list skulle
futa, Men otro förräder så mången.

26. Her

26. Hertig Waldemar talade til broder sin
Wi akte oss för Brunkes swänker, Erik wi nu
dricka alt för mycket win, En han kan många
skalka ränker, Men otro beswiker så mången.

27. Hertig Erik han slog upp med snöhwitan
hand, Wi är komne uppå tro och lejde, Skole
wi oss fruckta i fädernesland, Wi wet ej af krig
eller fejd, Men otrohet faller så mången.

28. De drucke och dantsa den dag til ända,
Tills mörkret och natten kom på; Så månde de
ljus och blåß uptranda, Som lyst i hwar och en
wåd, Men otro bedrager så mången.

29. När såsom det något på natten månd li-
da, Och sömnen han kom dem uppå, Då wille
de Herrar hafwa ro och hwila, På silke och bols-
strar de blå, Men otro beswiker så mången.

30. Men Brunke han fölgde dem i tornet in,
De trodde i sångkammarn komma, Och Kungen
gick med uti skarlakan sin, De Herrar til släte
ingen fromma, Men otro bedrager så mången.

31. De Herrar de trodde at det war stor
gamman, De wiste ej af någon fara, Förr än
de slog alla dörrar tillsamman, Då sågo de sig
fångne wara, En otrohet narrar så mången.

32. Hertig Eric sig wärjade såsom en man,
Så wäldelig månde han strida; Til dess han ej stol
eller sångstolpe fan, Han nödgas i tornet sen blif-
wa, Men otro förräder så mången.

33. Kung Birger war färdig af landet utfa-
ra, Johan Brunke i har min gunst och nåd, Om
i tagen nu mina bröder til wara, Men jag hör
Kung Eric Menveds råd, Men otro bedrager icke.

34. De Hertigar blefwo bedröfwad til mod,
Den riden han gjordes dem lång; Så illa på trohet
då gick dem emot, Alf kjöld, frost och stor hungers
twång. Men otrohet swiker så mången

35. Wi

De reds til Mænske
35. Vi gifwe dig Brunke det guldet så rødt,
Vi dre af hunger så kænste, Du gifwer os watten
och det torra brødt, Vårt hjerta wil i vårt brøst
brista, Men otrohet dræper så mången.

36. Han swarad' rätt hastigt, det går mig ej
an För mig at beklaga Er nöd, Ty i får nu in-
tet här i Sveriges land, Kallt watten eller det
torra brødt, Men otro hon dödar så mången.

37. Vi tro wår kära broders husfru så god,
Vi tro den fromma Drottning så wäl, Hon gif-
wer os halmen at sofwä uppå, Och låter os ej swäl-
ta ihjäl, Men otro fördrägar så mången.

38. Herr Brunke han blef rätt hastig och ond,
Han harmades wid desse orde, Han tog de nyck-
lar uppå samma stund, Och kasta dem i saltan
flode, Men otro will döda så mången.

39. Det war en stor ynka at höra uppå, Det
war en stor jammere och qwida, Vår bröder äto
hwarannan skuldrorna frä, Och fött utaf hwar-
annars sida, Men otro hon dödar så mången.

40. Det war ändå en större ynka och harm,
Det war större jammere och qwida, Ty bröder
lägo döde på hwarannars arm, Och bredewid
hwarannars sida, Men otro hon dödar så re-

41. Det stod altså uti månader fem, At Run-
gen från Skåne kom hem; Hwar äre mine bröder?
hwi skänkte i dem, Hwar måltid icke klara win,
Men otro hon dræper så mången.

42. Det swarade då en så liten småswän,
De Herrar har lidit stor nöda, Ty Brunke han
satte dem i tornet in, Jag tror wist at de äre dö-
da. Men otro hon dödar så mången.

43. Kung Birger han in genom windglasen såg,
Han lät sig der icke förlida; Stor ynka war då där
som hans bröder låg, De lägo döde wid hwar-
annars sida, Ty otro hon dræper så mången. 44

44. Nu hör nu du Brunke hwad jag frågar dig, Du
som desse dödar sidst läste, Hwar äro de nycklar som du
tog af mig, När jag utaf landet bortreste, Men otro
bedrager så mången.

45. Herr Brunke han swarade med falsker fund, De
gjorde mig wreder til mode, At jag tog de nycklar up-
på samma stund, Och kasta dem i saltan flode, Men
otro bedrager så mången.

46. Skam så dig där före, du din arga bäre, Så illa
därmed du mig swikit, Nu blifwer jag för denna gien-
ningen swäre, Qwitt nycklarna til Sveriges Rike, Men
otro misshagar så mången.

47. Hwar jag fördrädat edra bröder båda, Så kan
jag med sannina bedyra, At nu får ni ensamma för lan-
det råda, Det sielfwer Regera och styra, Men otro in-
billar så mången.

48. Men detta förtröde de Hertigars wänner, De
kunde den sorg intet lida; De wille de Hertigars dö-
d wäl fullhåmna, För äran begynte de strida, Ty otro
hon träffar så mången.

49. Kungen måtte rymma med Drottningen sin, Och
längt bort til främmand land lända, Halsbuggen blef
Magnus, Kungens äldsta Son, Så skamligt fick hans lif
en anda, Ty otrohet dödar så mången.

50. Men Brunke blef lagd på sem stegel och hjul,
För otrohet måste han falla, Han fick då sin lön som han
hade förskilt; Den platsen de Brunkeberg kalla, Ty
otro aflifwar så mången.

51. När många Regenter wil styra et Rike, Då hän-
der det ofta altså, At de där om sällan sig kunna förlita,
Ty ingen wil då undergå, Ty otro bepröfwar så mången.

52. Ty den som med otro och falskhetens art, Wil
komma sin nästa i fara: För hända, des Herre han
kan wäl rätt snart, Inweckla sig sielfwer i snara, Ty
otro hon säller så mången.

53. Men at älska Gud, och lyda wår Kung, Gud
frukt och Konungen ära, Den dygden bör wara hos
gammal och ung, Som skriften os tydligt kan lära; Ty
trohet berömmes så mången.

54. Wälsigna o Jesu, med din milda nåd, Wår
Konung och stora magt dyra; Gud ware med honom
i wisdom och råd; Stad, band, och Goll, fridsamt at
styra, Och trohet må finnas hos mången.